

РЕШЕНИЕ

№ 24954

гр. София, 21.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 26.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **5716** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 26, ал. 9 от Закон за чужденците в Република България /ЗЧРБ/. Образувано е по жалба от 10.05.2024г. от М. Й., [дата на раждане] в [населено място], обл. Р., с идент. номер в Република Турция 10184400862, чрез процесуален представител, против отказ на виза от 19.04.2024г. на Първи секретар Консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, с което е отказана виза на жалбоподателката на основание чл.10 ал.1 т.17 от ЗЧРБ.

Иска се от съда да постанови отмяната на отказа, като се твърди, че актът е незаконосъобразен и издаден в противоречие с материалния и процесуалния закон, както и с целта на закона. Изложени са твърдения, че отказът не отговоря на изискването на чл.59 АПК, не съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията на чл.10 ал.1 т.17 ЗЧРБ, не са обсъдени приложените към заявлението доказателства в оспорвания акт. По същество моли отказът да бъде отменен, като се претендират разноските по делото.

Ответникът- Първи секретар Консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, чрез процесуалния си представител, в съдебно заседание не се явява, изпраща на 14.05.2025г. писмено становище по същество на спора, като излага твърдения, че целта и условията на заявения престой не са доказани по несъмнен начин и е налице хипотезата на чл.30 ал.2 от НУРИВОВР, което е основание за отказ.

СГП не изпраща представител в съдебно заседание.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка

на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

Със заявление за издаване на виза от 29.02.2024 г. (л. 20) жалбоподателката М. Й., [дата на раждане] в [населено място], обл. Р., с идент. номер в Република Турция 10184400862, е подала до Първи секретар Консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип Д. В заявлението жалбоподателката е посочила, че е омъжена, пенсионер, предвидено място за пребиваване- [населено място],[жк]бл.46 вх.Д ет.6 ап.90, като е посочила цел на пребиваване- виза Д, както и че пътните и дневните и разходи ще бъдат покрити от собствени средства и пари в брой.

Към заявлението са приложени: удостоверение, че не е българска гражданка, извлечение от регистър на населението, удостоверение от [община], че жалбоподателката е вписана в регистрите на населението от 1970г. и е изселена за Република Турция през 1978г., удостоверение за идентичност на имената, изселнически паспорт; договор за безвъзмездно предоставяне на жилище от 16.08.2023г. между Ф. И. С. и жалбоподателката, видно от който жалбоподателката наема за временно и безвъзмездно ползване стая от следното жилище в [населено място], [жк]бл.46 вх.Д ет.6 ап.90 за срок от 5 години; декларация от 16.08.2023г. от Ф. И. С., че като собственик на имот, находящ се [населено място],[жк]бл.46 вх.Д ет.6 ап.90, е съгласна М. Й. да ползва жилището или една стая от него за период от пет години; копие от лична карта на С. Ф.; копие на нотариален акт за поправка на нотариален акт; декларация от М. Й., че ще се установи трайно в Р България на адрес в [населено място],[жк]бл.46 вх.Д ет.6 ап.90; удостоверение от ДБанк, видно от което М. Й. съм 17.08.2023г. има сметка в посочената банка със салдо 5000лв.; справка от правния регистър на Министерство на правосъдието на Р Турция относно родителите и датата и мястото на раждане на жалбоподателката; препис извлечение от регистъра за гражданското състояние с данни за М. Й., видно от което е омъжена с брак от 17.08.2000г. и има две деца; препис от удостоверението за граждански брак.

В хода на съдебното производство е получено писмо от ДАНС /л.71/ за осъществена съгласувателна процедура по заявление на жалбоподателя с изразено отрицателно становище, като е посочено, че жалбоподателят не е идентифициран като заплахата за националната сигурност, но попада в хипотезата на чл.10 ал.1 т.17 ЗЧРБ, тъй като при извършена проверка е установено, че М. Й. няма намерение да се установи трайно на територията на РБългария.

На 19.04.2024г. е издаден оспорваният отказ за издаване на виза тип „Д“ от А. З. -първи секретар КДЛ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция по заявление на М. Й. от 29.02.2024 г. Отбелязано е „чл.10 ал.1 т.17 ЗЧРБ—след извършена проверка се установи, че апликантът няма намерение да се установи трайно в Република България. Целта на заявената виза Д е да възстанови българското си гражданство“.

От ответника е представена заповед за №16/18.04.2024г. на Генералния консул в Генералното консулство на Република България- И., видно от която А. З. като първи секретар КДЛ съставя, подписва и връчва формулярите за отказ от издаване на виза и заповед №95-00-254/03.10.2011г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза.

По делото е получено и писмо от дирекция "Миграция" МВР, която изпраща становището от Министерство на вътрешните работи-Областна дирекция на МВР-К. /л.66/.

В хода на съдебното производство на 26.06.2025г. по искане на жалбоподателката е допусната като свидетел и е разпитана С. А.-М., която е заявила, че познава М. Й. от няколко години, родена е в [населено място] и има намерение да остане постоянно в РБългария, като са я

упълномощили да наеме жилище от тяхно име чрез договор за наем и плащат наем от м.03.2024г. чрез свидетелката. Заявила е, че жалбоподателката и съпруга и са пенсионери, съпругът и има шенгенска виза.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Подадената жалба е допустима- подадена е до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г. / - "Наредбата"/ НУРИВОВР. В чл. 27, ал. 6 от Наредбата е предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. Според чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В случая оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган- А. 3. като първи секретар КДЛ в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, видно от приложените към преписката заповед за №16/18.04.2024г. на Генералния консул в Генералното консулство на Република България- И., видно от която А. 3. като първи секретар КДЛ съставя, подписва и връчва формулярите за отказ от издаване на виза и заповед №95-00-254/03.10.2011г. на Министъра на външните работи относно компетентността на

ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза. Следователно, оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ.

Отказът е издаден в писмена форма- спазен е изискуемия стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбите на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 АПК и направените възражения в жалбата в тази насока са неоснователни. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Не се установяват допуснати нарушения на административно-производствените правила от категорията на съществения, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК. Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал едно от тях. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, § 1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, § 1 и на чл. 32, § 1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да "преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция", и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице "основателни съмнения" относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с "основната конституционна харта" на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на

Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е "израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство".

При преценка на наличните доказателствени средства, обосновано е прието от административният орган, че чужденецът не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване в Република България, с което са осъществени предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. От приетите по делото писмени доказателства, представеното становище от Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС), се установява, че е правилен и обоснован извода на административния орган, че по делото не е доказано, че целта и условията на заявеното пребиваване в страната са действителни, тъй като макар жалбоподателят да не е идентифициран като заплаха за националната сигурност, той попада в хипотезата на чл. 10 ал. 1 т. 17 ЗЧРБ, тъй като при извършена проверка е установено, че М. Й. няма намерение да се установи трайно на територията на РБългария.

Същото се потвърждава и от становището на Областна дирекция на МВР-К. –МВР, видно от което е извършена проверка на адреса, посочен като място за пребиваване, на който е установена Ф. И. С., която е заявила, че целта на заявената виза тип Д е жалбоподателката да възстанови българското си гражданство.

От цитираното писмо, имащо силата на официален свидетелстващ документ, съгласно чл. 178 от ГПК и заявеното от собственичката на имота и наемодател на жалбоподателка безспорно се изключва издаването на виза за дългосрочно пребиваване, защото в случай, че се цели придобиване на българско гражданство, то в ЗЧРБ е предвидена друга процедура за това. Съгласно чл. 25, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната.

Цитираното писмо на дирекция "Миграция" МВР, респ. на Областна дирекция на МВР-К. –МВР, обвързва консулското длъжностно лице относно установените при проверките факти, сочещи, че в случая за апликанта не са налице условията на чл. 25, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ – той не е изгубил българското си гражданство по изселническа спогодба, нито по собствено желание. Установените обстоятелства навеждат на извода, че същият не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. След като страната не се справи с разписаната в закона и указана ѝ от съда доказателствена тежест, тя следва да понесе последиците от недоказването.

Неоснователно е позоваването в жалбата на българския произход на кандидата. Приложените към заявлението и документи указват, че М. Й. няма българско гражданство, а е гражданка на Република Турция. От друга страна, М. Й. не доказва наличието на трайни връзки със страната ни. Тя безспорно е родена в България, но я е напуснала в много ранна възраст. На територията на Република Турция е семейството и, които са турски граждани. Липсват каквито и да било доказателства, че М. Й. поддържа връзка с роднините си в България. Представените извлечения от граждански регистри не представляват доказателство в тази насока – за наличие на контакти с роднини в

България. Няма никакви доказателства за социални, културни или други връзка със страната ни.

Горепосочените писмени доказателства са взаимнодопълващи се и не се оборват от устните доказателства, съдържащи се в показанията на разпитаната в съдебно заседание на 26.06.2025г. свидетелка, която декларативно е заявила, че М. Й. има намерение да остане за постоянно в България и заплаща наем по договор за наем. Всъщност като се имат предвид доказателствата, съдържащи се в договора за наем, е видно, че жалбоподателката е наела една стая в жилището, находящо се [населено място],[жк]бл.46 вх.Д ет.6 ап.90, което обстоятелство не обосновава присъствие на семейството на жалбоподателката, респ. на съпруга и, още повече, че неговия статут е неизяснен /свидетелката е заявила, че той има шенгенска виза, но нито са представени доказателства в тази насока, нито се изяснява точния му статут/. Това обстоятелство води на извода, че не няма допуснати нарушения на правото на семеен живот по чл.8 ЕКЗПЧОС, тъй като семейният живот е трайноустановената емоционална, физическа и социална връзка между лица в близки официални или фактически отношения. Доколкото цялото семейство на Й. пребивава съвместно и трайно в Република Турция, включително съпруга и деца, то отказът да и бъде издадена поисканата виза не би могъл да повлияе, а още по-малко да прекъсне тази трайноустановена семейна връзка.

Отделно от това по делото не са представени доказателства, които да преодолеят липсата на яснота в искането на М. Й. защо смята да се установи в България, както и с какво ще се занимава и как ще се издържа /няма приложени доказателства за регулярни доходи от пенсия или договор/, води на извода, че липсва ясна очертана цел, за това какви са истинските намерения на чужденеца, налагащи издаване на виза за дългосрочно пребиваване.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че оспореният отказ следва да бъде отменен поради липса на изложени в същия фактически установявания, обосноваващи извод за липса на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. В случая следва да се държи сметка за това, че на първо място визовият режим на всяка една страна е проявление на суверенитета на същата. Свързан е с ефективното упражняване политиките по защита на националната сигурност и опазване на обществения ред в страната. На второ място издаването на виза следва да бъде преценявано по-скоро като производство по извършване на административна услуга, в който случай съществено от правна страна е неизвършването на самата услуга при твърдения от страна на жалбоподателя за наличие на предпоставките за осъществяването ѝ. По тази причина за отказите да бъде издадена виза е предвиден нарочен нормативноустановен формуляр, чиято форма и съдържание се установява да са били спазени, а съдържащите се правни изводи са били надлежно проверени от първоинстанционния съд, като провеждащ производство по съществото на спора. В този смисъл, процесният отказ не е издаден при липса на мотиви и в нарушение на материалноправните разпоредби. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИБОВР/. Обосновани са, макар и лаконично причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ.

Като се отчетат посочените по-горе обстоятелства, не са установени по безспорен начин нито целта, нито условията на планирания престой – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Изводът на

ответния административния орган за наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ не се опроверга от оспорващия по пътя на пълното насрещно доказване в съдебното производство. Според настоящият съдебен състав жалбоподателката не доказва нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната, поради което следва да се приеме, че административният орган правилно е отказал издаване на виза тип "D". / В този см. Р 2280/25 г. по адм. д. № 8436/24 г., Р 3456/23 г. по адм. д. № 811/23 г., двете на ВАС/.

На следващо място, съдът обосновава извод, че отказът не нарушава съществено принципите на съразмерност, предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел.

Отказът съответства на целта на закона - да се отказва издаването на виза при наличието на предпоставките, визирани в нормата на чл. 10 ЗЧРБ. Преценката за обосноваване на влизането в РБългария принадлежи на компетентния орган и в тази връзка направените възражения в жалбата са неоснователни.

По изложените съображения оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон, съобразно преследваните с него цели и без да е допуснато нарушение на принципа за пропорционалност по чл. 27, § 2 от Директива 2004/38/ЕО. В контекста на изложеното съдът намира, че издаденият отказ отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу него оспорване. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 10.05.2024г. от М. Й., [дата на раждане] в [населено място], обл. Р., с идент. номер в Република Турция 10184400862, чрез процесуален представител, против отказ на виза от 19.04.2024г. на Първи секретар Консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, с което е отказана виза на жалбоподателката на основание чл.10 ал.1 т.17 от ЗЧРБ.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: